

Lucht

LAIKA / MEREL DENIE

Luchtige verbeelding

Pieter T'Jonck

Gezien op 31 juli 2023
Atheneum Oostende, in het kader van TAZ 2023

Als een voorstelling als '4+' aangekondigd staat, verwacht je misschien naïef kindertoneel. 'Lucht' van Laika, een voorstelling van Merel Denie, ontkracht dat cliché volledig. Op TAZ betoverde de voorstelling een publiek dat vooral uit volwassenen bestond. Geen wonder, als je een onzichtbaar, maar levensbelangrijk medium als de lucht die we ademen voor één keer tastbaar aanwezig maakt door ze te laten zingen en woeden in en rond twee fijne spelers.

02 AUGUSTUS 2023

In het pikdonker licht achteraan op het podium een rechthoekig lichtkader, zo groot als een smalle poort, op, dooft weer en licht nog harder op, en nog een keer. Op de tonen van een bombardon verschijnen gezichten en objecten. Eerst zweeft de kop van Arend Pinoy heen en weer in het gat. Een wereldbol volgt, en dan ook het gezicht en – los daarvan – de handen van Gytha Parmentier.

Pinoy' s hoofd keert weer, maar nu slingert er een draad aan, alsof zijn hoofd een luchtballon was. En inderdaad, de spookachtig zwevende handen rukken die kop een paar keer naar beneden als hij te ver weg zweeft. Zeer tot ongenoegen van Pinoy.

Hoofden die zweven als ballonnen, en handen zonder lijf, het zijn de eerste verrassende beelden in een lange reeks die 'Lucht' op het publiek afvuurt. Dat de voorstelling zijn naam niet gestolen heeft blijkt nog meer als uit het lichtkader vellen flinterdun cellofaan naar buiten wervelen, als gek in het ijle flapperen en dan in de zaal landen.

Plots rolt er zelfs een hele baal cellofaan het podium op als *tumbleweed* in de woestijn. Nog voor je van je verbazing bekomen bent heeft Parmentier zich uit die baal plastic bevrijd en kijkt verbaasd om zich heen in een rozige body. Even later volgt Pinoy, in precies dezelfde body. Hij heeft er meer last mee om zich van zijn verpakking te ontdoen. Hij is ook stunteliger dan zijn vinnige tegenspeelster.

De wisselende krachtsverhouding tussen beiden bepaalt nagenoeg alle volgende scènes. Ze proberen elkaar eerst, met wisselend succes, omver te blazen. Ze proesten en blazen, en ontdekken zo hoe je zo geluid maakt, tot beatboxen toe. Tot Parmentier Pinoy met een flinke scheet op de vlucht jaagt. De lucht die zij verplaatsen is echter niets vergeleken bij de stormen die hen aanwaaien vanuit alle hoeken van de zaal. Een eenvoudig, maar erg knap in elkaar gezet effect.

Een voorstelling die op een wonderlijk fantasievolle manier laat zien wat lucht allemaal kan aanrichten.

Daarmee zijn de beelden die Merel Denie verzon rond adem, lucht en luchtverplaatsingen ver van uitgeput. Parmentier vangt een denkbeeldige lucht- en klankstoot op en zwelgt die door. Die lucht gaat in haar lijf danig tekeer, zodat ze als een vervaarlijke hulk gaat rondhossen. Als de lucht weer ontsnapt komt er een ballonnetje mee tevoorschijn uit haar mond. Pinoy probeert het haar na te doen, met veel minder succes. Daar volgen talloze gags uit. De voorstelling krijgt dan even de allure van circus, met een paar salto mortales als toetje.

Het verhaal eindigt als een reuzengrote appelblauwzeegroene *blob* opbolt vanuit het lichtkader waar alles oorspronkelijk begon. Dat enorme, beweeglijke luchtkussen verzwelgt de spelers uiteindelijk. Einde van een voorstelling die op een wonderlijk fantasievolle manier laat zien wat lucht allemaal kan aanrichten.

Dat lukt door het precieze samenspel tussen alle elementen van de voorstelling. Er is het fantasievolle maar precieze, zeer fysieke spel van Parmentier en Pinoy. Er is de strakke timing, waardoor elk beeld precies de tijd krijgt om zich te ontplooien, maar nooit gaat slepen. Cruciaal is ook de eenvoudige maar efficiënte scenografie en lichtregie van Peter De Bie, Manuela Lauwers en Rik Van Gysegem. Het geheime wapen van de voorstelling is tenslotte de score, met mooie klankklankeffecten en muziek van Kaspar Schellingerhout. Bedoeld voor mensen vanaf 4 jaar, maar kinderen tot 77 zullen hier ook van genieten.